

1058.

Nr. 4/276/49.

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.).

Dnia 22 października 1949 r. Warszawa.

Na wniosek Ministra Komunikacji — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Janiak Stefan.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. Bajdalski Wacław, 3. Borowicz Feliks, 4. Ciach Stanisław, 5. Gargul Tadeusz, 6. Gomol Jerzy Michał, 7. Juszkowiak Ignacy, 8. Nurek Paweł, 9. Prusznowski Klemens, 10. Skóra Jan, 11. Steciuk Władysław, 12. Trzebniak Bernard.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

13. Bednarek Czesław, 14. Głusza Władysław, 15. Jachimczak Bronisław, 16. Kalka Józef, 17. Krzywański Wacław, 18. Mazurowski Zygmunt, 19. Mikulski Michał, 20. Olejnik Jan, 21. Rzęsowski Stanisław, 22. Truchan Stanisław, 23. Trzepan Franciszek, 24. Ziółkiewicz Władysław.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1059.

Nr. 4/275/49.

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.).

Dnia 22 października 1949 r. Warszawa.

Na wniosek Ministra Komunikacji — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

1. inż. Hera Edmund.

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

2. inż. Polkowski Bolesław.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

3. Martelus Jan.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Będzikowski Julian, 5. Filapek Alojzy, 6. Filipek Feliks.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

7. Albiński Stanisław, 8. Budny Ignacy, 9. Bujanowski Roman, 10. Chrobok Stanisław, 11. Czerniak Julian, 12. Hojka Feliks, 13. Kwasiborski Stanisław, 14. Ławrynowicz Michał, 15. Niklewicz Cezary, 16. Niklewicz Wincenty, 17. Nowak Kazimierz, 18. Pazdor Stefan, 19. Sobosta Stefan, 20. Sujkowski Władysław, 21. Warzocha Stanisław, 22. Wiszniewski Kazimierz, 23. Zommer Władysław.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1060.

Nr. 4/274/49.

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.).

Dnia 22 października 1949 r. Warszawa.

Na wniosek Ministra Komunikacji — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Bieniek Tadeusz, 2. Gackowski Piotr, 3. Hartwig Stanisław, 4. Malanda Henryk, 5. Pienkosz Stanisław, 6. inż. Simbierowicz Kazimierz, 7. Strukiel Stanisław.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI po raz II-gi

8. Bagiński Roman.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

9. Brysiak Henryk, 10. Czarkowski Michał, 11. Izdebski Edmund, 12. Izdebski Władysław, 13. Szyb Piotr.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1061.

Nr. 4/216/49.

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.).

Dnia 24 października 1949 r. Warszawa.

Na wniosek Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczo-go — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

ZŁOTYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Jurzak Ludwik, 2. inż. Reinhercs Aleksander, 3. dr. Tannenbaum Dawid.

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

4. Bielańska Stanisława, 5. Danielak Piotr, 6. Doro-ciński Franciszek, 7. Greb Czesław, 8. Kubicki Wacław, 9. Maciejeszczak Władysław, 10. Nowacki Leon, 11. Pontkiewicz Katarzyna, 12. Sleboda Władysław, 13. Zych Stefan.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

14. Bednarz Wojciech, 15. Hanus Stanisław, 16. Ol-szewski Franciszek, 17. Ratajczak Bronisława, 18. Unisz-kiewicz Henryk.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1062.

Nr. 4/280/49.

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.).

Dnia 27 października 1949 r. Warszawa.

Na wniosek Ministra Górnictwa i Energetyki — za zasługi w pracy zawodowej — odznaczeni zostają:

SREBRNYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamiec Karol, 2. Stoga Michał.

BRĄZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

3. Biały Wincenty, 4. Folk Karol, 5. Malina Wiktoria, 6. Przegęda Franciszek, 7. Wramba Jerzy.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

1063.

OKÓLNIK Nr 24

PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1949 roku

w sprawie urlopów pracowniczych na dokończenie nauk.

W wielu urzędach i instytucjach państwowych zatrudnieni są pracownicy, którzy równocześnie kształcą się w różnych zakładach naukowych. Osiągnięcie przez tych pracowników pozytywnych wyników w nauce uzależnione jest niejednokrotnie od zwolnienia ich przez władze w okresie egzaminów z obowiązku wykonywania pracy.

Udzielanie w powyższym celu zwolnień uzasadnione jest nie tylko interesem pracownika, lecz również i interesem służby ze względu na korzyści dla służby, jakie wynikają z uzyskania przez pracownika wyższych kwalifikacji.

Wskazaniem jest, aby praktyka udzielania pracownikom państwowym urlopów okolicznościowych w celach szkoleniowych była ujednoczona.

W związku z powyższym ustaliam następujące wytyczne: Pracownicy, zatrudnieni w urzędach, zakładach i innych instytucjach państwowych, kształcący się równocześnie w szkołach podstawowych, liceach ogólnokształcących i zawodowych oraz w wyższych szkołach zawodowych i szkołach akademickich, mogą otrzymywać płatne urlopy okolicznościowe dla przygotowania się i przystąpienia do egzaminów w rozmiarze następującym:

1) w szkołach podstawowych 7-mio klasowych i typu licealnego:

na doroczne egzaminy (do następnej klasy) — do 7 dni
na końcowe egzaminy w danej szkole — „ 14 „

2) w szkołach wyższych:

na egzaminy na kursie wstępnym i w następnych latach prócz ostatniego roku — „ 14 dni — łącznie w ciągu roku

na egzaminy w ostatnim roku studiów — „ 21 „ „

na egzaminy w ostatnim roku studiów łącznie z egzaminem na stopień naukowy — do 28 dni — łącznie w ciągu roku

Przy udzielaniu urlopu należy każdorazowo mieć na względzie możliwości służbowe. Udzielenie urlopu nie może uzasadniać wniosków o dodatkowe kredyty na zwiększenie etatu osobowego.

Do dni urlopowych zalicza się również niedziele i święta o ile przypadają w okresie udzielonego urlopu.

Dla przygotowania się do egzaminu z danego przedmiotu lub grupy przedmiotów egzaminacyjnych urlop okolicznościowy może być udzielony pracownikowi tylko raz. Dla przystąpienia do powtarzanego egzaminu należy zwolnienie pracownika od zajęć ograniczyć do czasu niezbędnego dla złożenia samego egzaminu. Władza udzielająca urlopu powinna sprawdzać, czy poprzedni urlop okolicznościowy nie był udzielony na ten sam egzamin.

Czasu okolicznościowego urlopu egzaminacyjnego nie wlicza się do przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego.

Powyzsze wytyczne obejmują również pracowników, szkolących się na kursach specjalnych, obejmujących przedmioty, związane z dziedziną pracy danego pracownika, jeżeli czas trwania tych kursów wynosi co najmniej 6 miesięcy. Wymiar płatnego urlopu okolicznościowego dla tych pracowników powinien być przyrównany do wymiaru urlopu dla pracowników — uczniów szkół podstawowych 7-mio klasowych i typu licealnego na egzaminy doroczne, t. j. ma wynosić — do 7-miu dni.

Pracownicy, uczęszczający na Uniwersytety Powszechne, korzystają z analogicznych urlopów, jak uczniowie szkół podstawowych i licealnych.

Równocześnie uchylam pkt 1) ust. II okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr 33 z 1946 roku.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

1064.

DECYZJA MINISTRA SKARBU

z dnia 28 października 1949 r.

w sprawie uznania przedsiębiorstwa bankowego Dom Bankowy Zjednoczonych Bankowców Antoni Pawlikowski i S-ka w Warszawie w likwidacji za zlikwidowane.

Na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 25.X. 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 410) uznaje przedsiębiorstwo bankowe pod nazwą „Dom Bankowy Zjednoczonych Bankowców Antoni Pawlikowski i S-ka w Warszawie w likwidacji” za zlikwidowane.

MINISTER SKARBU K. Dąbrowski

1065.

ZARZĄDZENIE

NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK

z dnia 10 listopada 1949 r.

o pozbawieniu debitu komunikacyjnego.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 5 lipca 1946 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 210), w związku z art. 8 dekretu z dnia 21 listopada 1938 r. o prawie prasowym — pozbawiam debitu i zakazuję rozpowszechniania czasopisma „The Ukrainian Bulletin”, wychodzącego w języku angielskim w New Yorku.

NACZELNY DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACYJ I WIDOWISK
A. Bida

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1066.

ZARZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW ORAZ MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 17 listopada 1949 r.

w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch”.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. nr 8, poz. 42) zarządza się w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe prowadzone w ramach narodowych planów gospodarczych według zasad rozrachunku gospodarczego p.n. Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch” — przedsiębiorstwo państwowe wyodrębnione, zwane w dalszym ciągu niniejszego zarządzenia „Ruch”.

§ 2. „Ruch” ma siedzibę w m. st. Warszawie.

§ 3. Przedmiotem działalności „Ruch” jest:

- przyjmowanie zamówień na dostawę wszelkich czasopism i innych wydawnictw periodycznych i nieperiodycznych, krajowych i zagranicznych (prenumerata),
- rozprowadzanie wyżej określonych pism (kolportaż).

§ 4. Nadzór państwowy nad „Ruch” sprawuje Minister Poczty i Telegrafów, a w zakresie koordynacji zagadnień wydawniczych i kolportażowych Prezes Rady Ministrów.

§ 5. Przy „Ruch” powołana będzie Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania i odwoływania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6. Organem zarządzającym „Ruch” jest Generalna Dyrekcja składająca się z Dyrektora Generalnego oraz z podległych Dyrektorowi Generalnemu dwóch zastępców. Dyrektora Generalnego powołuje i zwalnia Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Poczty i Telegrafów, zastępców Dyrektora Generalnego powołuje i zwalnia Minister Poczty i Telegrafów na wniosek Dyrektora Generalnego.

§ 7. Do ważności zobowiązań zaciągniętych przez „Ruch” wymagane jest współdziałanie zgodnie z uprawnieniami przewidzianymi w Statucie:

- 2-ch członków Dyrekcji łącznie, albo
- 1 członka Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach jego pełnomocnictw, albo
- 2-ch pełnomocników handlowych łącznie w granicach ich pełnomocnictw.

§ 8. Przekazaniu na rzecz „Ruch” ulega majątek Skarbu Państwa oznaczony przez Ministra Poczty i Telegrafów. Minister Poczty i Telegrafów zarządza protokółarne przekazanie „Ruch” przydzielonego majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego — na własność.

§ 9. Szczegółowe zasady organizacji i zakresu działania „Ruch” ustali Statut nadany przez Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrami Poczty i Telegrafów oraz Skarbu, ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 10. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz
MINISTER POCZT I TELEGRAFÓW W. Szymanowski
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w/z E. Szyr
MINISTER SKARBU K. Dąbrowski

1067.

OKÓLNİK

PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 7 listopada 1949 r.

w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego.

Celem ujednoczenia praktyki władz przemysłowych wojewódzkich, działających w trybie art. 143 prawa przemysłowego, w wypadkach wątpliwych czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy czy fabryczny, ustala się w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, co następuje:

- W postępowaniu wyjaśniającym należy mieć na uwadze całokształt ustalonych okoliczności faktycznych, w szczególności: warunki, rodzaj i sposób produkcji, wysokość obrotu i stosunek wartości materiałów i surowców zużytych przy produkcji do kosztów robocizny, stosunek zatrudnionych rzemieślników do ogólnej ilości pracowników i osobisty udział właściciela w pracy przedsiębiorstwa.
- W młynarstwie za przedsiębiorstwa rzemieślnicze uważa się jedynie wiatraki bez względu na zdolność produkcyjną oraz na napęd, jakim są poruszane.
- W dziewiarstwie za przedsiębiorstwa rzemieślnicze należy uważać te przedsiębiorstwa, które posługują się wyłącznie pracą ręczną, bez użycia maszyn.